

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 348/10
11.05.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Стојана Јокића и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући по захтеву Ч.С. из Б., који је поднет преко пуномоћника В.М., адвоката из Б., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 10 У број 14813/10 (2009) од 14.10.2010. године, са противном странком Градском општином Чукарица - Општинско веће, у предмету понављања поступка у нејавној седници већа одржаној дана 11.05.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом одбијена је тужба тужиоца Ч.С. из Б. против закључка Градске општине Чукарица - Општинског већа VIII-04 број 06-59/2009 од 17.09.2009. године, којим је одбачена тужиочева иницијатива за понављање поступка по службеној дужности окончаног правноснажним решењем Скупштине општине Чукарица VI-02 број 06-19/2000 од 27.03.2000. године зато што нису испуњени законом прописани услови за понављање поступка по службеној дужности.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде који је поднет из свих законских разлога, подносилац истиче да је решење од 27.03.2000. године по коме се тражи понављање управног поступка донела Скупштина општине Чукарица и да Општинско веће Градске општине Чукарица може, по доношењу Статута Града Београда и Статута Градске општине Чукарица, решавати мериторно само о новим имовинскоправним захтевима странака али не може одлучивати о иницијативи за понављање поступка и по предлозима за понављање поступка у којима је коначно решење донела Скупштина општине Чукарица. Са ових разлога налази да је правно становиште Управног суда дато у побијаној пресуди, да је у предметном поступку правилно одлучивало Општинско веће уместо Скупштине општине Чукарица, у целости погрешно. Понављајући наводе из тужбе, указује да решење Скупштине општине Чукарица број 04/4-56285/1 од 22.09.1970. године, на основу кога је донето решење исте Скупштине општине VI-02 број 06-19/2000 од 27.03.2000. године, а којим је окончан поступак чије се понављање иницира, није никада донето, што представља основ да се прихвати иницијатива и понови поступак окончан решењем од 27.03.2000. године. Наводи да застарелост покретања и вођења кривичног поступка у вези постојања лажне исправе, не спречава да се правноснажно окончан управни поступак из наведеног разлога понови сходно члану 243. Закона о општем управном поступку. Наводи да је и Управни суд побијану пресуду засновао на спорном решењу од 22.09.1970. године, када је у образложењу навео да је на основу тог решења утврђено да је Општина Чукарица корисник катастарских парцела 181, 182 и 183 КО Жарково, а потом констатује да у списима предмета нема доказа да је поступљено по мерама из записника о извршеном инспекцијском прегледу од 31.05.1982. године и да није утврђено да ли је СО Чукарица донела спорно решење од 22.09.1970. године, што пресуду чини неразумљивом а дате разлоге противречним. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и укине побијану пресуду а предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Градска општина Чукарица, Управа градске општине, Одељење за имовинскоправне и стамбене послове, Одсек за имовинско-правне послове је поступајући по налогу суда доставило закључак Општинског већа Градске општине Чукарица VIII-04 број 06-59/2009 од 17.09.2009. године и комплетне списе предмета везане за овај предмет, али није дало одговор на захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде правилно је у поступку који је спроведен пред надлежним органом оспореним закључком одбачена иницијатива тужиоца за понављање поступка по службеној дужности окончаног правноснажним решењем Скупштине општине Чукарица VI-02 број 06-19/2000 од 27.03.2000. године. Ово из разлога што и по налажењу Управног суда из доказа у списима не стоји тврдња тужиоца да је поступак чије се понављање иницира окончан решењем донетим на основу непостојећег (лажног решења) те да није било места примени одредбе члана 239. Закона о општем управном поступку. Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права на утврђено чињенично стање.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да је Општинско веће Градске општине Чукарица могло по доношењу Статута Града Београда и Статута Градске општине Чукарица решавати само мериторно о новим имовинскоправним захтевима странака али не и одлучивати о иницијативи за понављање поступка и по предлозима за понављање поступка у којима је коначно решење донела Скупштина општине Чукарица, па налази да ови наводи нису основани. Наиме, према члану 245. став 2. Закона о општем управном поступку за одлучивање у поновљеном поступку надлежан је онај орган који је донео решење којим је поступак окончан. Међутим, у случају измењене стварне надлежности, односно када орган који је донео решење којим је управни поступак окончан није више стварно надлежан за решавање у односној управној ствари, он није надлежан ни за решавање у поновљеном поступку, већ је за решавање надлежан орган на који је пренета надлежност органа који је у ранијем поступку донео коначно решење. Стога је правилно у побијаној пресуди закључио Управни суд да је поступак који је претходио доношењу оспореног закључка спроведен пред надлежним органом и да је оспорени закључак донео надлежни орган.

Суд је ценио наводе изнете у захтеву, који су истицани и у тужби, па налази да су ови наводи правилно оцењени у образложењу побијане пресуде и да су за ту оцену дати довољни и јасни чињенични и правни разлози које у свему прихвата и овај суд. Ово из разлога што се и по оцени Врховног касационог суда у достављеним списима управног предмета не налазе докази из којих произилази да је решење од 27.03.2000. године, којим је окончан поступак чије понављање је подносилац иницирао позивајући се на одредбу члана 239. тачка 3. Закона о општем управном поступку, донето на основу лажне исправе. Доказе за такав чињенични закључак подносилац није приложио ни уз иницијативу управном органу, а Управни суд је побијану пресуду донео на основу чињеница утврђених у управном поступку, поступајући сагласно члану 38. став 1. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" број 46/96).

Налазећи да ни остали наводи захтева нису од утицаја на другачију оцену законитости побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 11.05.2012. године, Узп 348/10

Записничар,

Радојка Маринковић, с.р.

Председник већа - судија,

Олга Ђуричић, с.р.